

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 14335/2023
14.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Оливера Јованић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, чији је заступник Државно правобранилаштво, Београд, Одељење у Суботици, ради принудне наплате судске таксе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Суботици Гж 579/22 од 06.10.2022. године, у седници већа одржаној 14.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Суботици Гж 579/22 од 06.10.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Суботици Гж 579/22 од 06.10.2022. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Суботици Гж 579/22 од 06.10.2022. године, одбачена је жалба тужиоца – таксеног обвезника изјављена против решење Основног суда у Суботици П 755/19 од 14.02.20122. године, којим је тужилац – таксени обвезник обавезан да на рачун јавног извршитеља плати таксу на тужбу, решење о одбацивању тужбе, жалбу и одлуку другостепеног суда у укупном износу од 5.600,00 динара, опомену 390,00 динара, као и казнену таксу у износу од 2.800,00 динара, што укупно износи 9.960,00 динара и одређено да ће се уколико таксени обавезник не плати таксе у остављеном року одредити извршење, да ће извршитеља одредити председник суда, те да трошкови извршења падају на терет таксеног обвезника, а у случају да је таксени обвезник платио наведене таксе дужан је да доказ о уплати достави јавном извршитељу.

Против наведеног правноснажног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију, из чије садржине произлази да исто побија због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Имајући у виду разлоге на којима су заснована решења нижестепених судова, наводе изнете у ревизији којом се не конкретизује правно питање за разматрање, као и то да је институт изузетне дозвољености ревизије резервисан искључиво за питања из домена примене материјалног права, а у конкретном случају побијаним решењем одлучено је правилном применом процесних одредби о оцени благовремености жалбе тужиоца, то по налажењу Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца применом члана 404. став 1. ЗПП. Осим тога, због битне повреде одредаба парничног поступка посебна ревизија не може се дозволити, јер није прописана као разлог за изјављивање ревизије.

На основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, и утврдио да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано, да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, а одредбом става 2. овог члана, да камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Под главним захтевом у смислу наведеног члана, подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или у вези са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Имајући у виду да тужилац ревизијом побија правноснажну одлуку о наплати судских такси, односно трошковима поступка, која не чине главни захтев и која не представља решење против кога се ревизија може изјавити у смислу члана 420. ЗПП, то ревизија против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење, није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**